

»Tako, dečka, še malo potrpljenja, pa bosta dobila svoje »zdrazilo«, je veselo rekla deklica.

»Lahko si misliš, Cvetana, da sva strahovito radovedna, kako si prišla semkaj, kako se lahko skrivaš in kako je z vsemi temi tajinstvenimi stvarmi!«

M i l o š V e s e l

Rože na oknu

Vse je škripalo od mraza.

Nedica je bila na obisku pri stari materi, ki je bila čisto sama, povrh pa je v zadnjem času še bolehal. Nedica jo je rada obiskovala in vselej je prišla k njej s polno košarico. Tudi danes je položila stari materi na mizo vrečico riža, malo kave in sladkorja, nekaj kolačkov, tri jabolka in še več malenkosti. »Stara mama, ne bodite hudi, ker ne morem ostati delj časa pri vas, mama je naročila, da se moram takoj vrniti, ker bo kmalu tema in bo zdaj zdaj začelo snežiti,« se je opravičevala Nedica.

»Po jedi, ko si bomo napravili udobno in prijetno v tehle naslonjačih, bosta vse izvedela!« je obljubila deklica. Tomo in Branko se zdaj nista mogla odločiti, kaj naj bolj hrepeneče čakata: večerjo ali Cvetanino povest o njenih čudovitih doživljajih.

(Dalje prihodnjič)

Stara mati je pobožala Nedico: »Seveda pojdeš takoj domov. Samo tale lonček čaja izpij, da se ogreješ!«

Nedica se je branila, slednjič pa je vendarle izpila čaj, želela lahko noč in odšla.

Zunaj se je mračilo in veter je ostreje pihal. Nedica se za to ni menila. Veselo je korakala po kolovozni poti, krenila proti gozdiču in šla počasi po strmem gričku. Zdajci je začelo snežiti v gostih, velikih kosmih. Zapihal je še močan veter, in kmalu je pokrivala težka plahta snega vso pokrajino.

Nedica se je za trenutek ustavila, da bi si oddahnila. Toda že je pridivjal nov veter, se zasukal, odbil od tal kakor žoga in zatulil kakor ranjen volk. Nedica je že omahovala, komaj je premikala noge po snežnih zametih. In ko bi trenil, je padla na zemljo tema, tako strašna medla tema, da vidiš okrog sebe le sivo prepast, a nikjer izhodišča.

Nenadoma začuti Nedica, da že ne hodi več po kolovozu, temveč se opoteka med grudami. Stemni se ji pred očmi, v glavi ji šumi kakor slap. »Pomoč! Na pomoč! Na pomoč!« zakriči v temo, ko je veter nekoliko utihnil. Z največjim trudom napravi nekaj korakov in spet kliče, kriči na vse grlo, hkrati pa čuti, da noge ne morejo dalje, da dih pojema, da glava še komaj komaj misli. Še enkrat zakriči, še enkrat se malo dvigne, potem pa se tiho zgrudi v zemet...

Luznarjev Miha je bil v gozdu po dračje. Pozimi se veliko pokuri, in denarja je malo. Če torej nočeš vso zimo zmrzovati, moraš v gozd. Miha hodi

prav rad, ker je v gozdu tudi pozimi lepo. Veje so pokrite s sneženim cvetjem, kakor da si zablodil v pravljico. In če gledaš pazljivo okoli sebe, vidiš povsod toliko zabavnih reči. Tukajle se je podpisal zajček s svojimi šapami v sneg, tamle vidiš stopinje jerebic in fazanov, ondi so gospodarile vrane, in tole poleg so srakoperjeve zaloge, tamle pa spet kašča razposajene verice.

Vse to Mihec vidi, vse to razume, ker gozd tako ljubi. Hodi od drevesa do drevesa, boža z očmi in rokami, ogovarja krokarja in pozdravi podlasico. Pri tem pa kajpak ne pozabi, da je prišel sem po drva. Pobira dračje, ga znaša na kup, vrže butaro z vrvo ter si jo zadene na ramo. Še enkrat se gozdu široko nasmeje in jo mahne proti domu.

S kučmo skoraj na očeh prodira varno snežene zamete. Tudi teme ga ni strah. Zavežite mu oči, pa pojde prav tako varno in zanesljivo. Saj po tej poti vendar najrajši hodi.

Zdajci prisluhne. Kaj je to? Ali ni bil to človeški glas? Najbrže ne. Morda je bila sova, morda je samo drevo zastokalo v vetru. Toda — že spet — spet — da, to je glas, obupan glas! Mihec se ustavi, vrže butaro na tla in stoji kakor struna. Od kod prihaja glas? Zdi se mu, da čaka celo večnost, sliši lastno srce in pritisne roko nanj, da bi ne preglušilo neznanega glasu. Zdaj — končno zdaj! Miha šine kakor strela, nič ga ne ustavi, ne sneg ne vihar. Včasih se spotakne, pade, a spet leti dalje, ker čuti, da je glas, ki je prej klical še z vso silo, vedno slabejši. Zdajci nekaj pravi v fantovem srcu: »Tu! Iščil!« Miha razmeče z nekoliko zamahi debeli sneg in zadene ob neko telo. Poklekne, dela kakor stroj, sneg leti na vse strani, in kmalu ima Miha v naročju malo prijateljico. Približa lice drobnim ustom in začuti toplo dihanje; z deklico v naročju hiti naravnost proti vasi.

Vihar se je polegel, snežni metež je prenehal, nekoliko se je zjasnilo. In

Miha vidi, da nese sosedovo Nedico. Nedica je ravno odprla oči in se blaženo nasmehnila. Potem je zašepetala: »Kaj se je zgodilo z menoj?« »V zamete si zašla!« ji je mirno odgovoril Miha »Ali ti ni nič?« »Nič,« je zašepetala Nedica; »mislim, da bom že lahko sama hodila.« »Samo vsaj še košček!« ji prigovarja Miha in ne odneha, dokler je ne prinese prav pred hišna vrata. Tam jo oprezno postavi, in preden se Nedica ozre, je že za ovinkom.

Nikar se ne čudite, saj se mora vrniti še po butaro, sicer ne bo mogla mati skuhati krompirja. Leti kakor veter. Tako lepo in veselo mu je. Pred gozdom zavriska, splaši jato vran, pograbí butaro in kmalu si otepa na pragu sneg s čevljev. V sobi je tema. Mati se oglasi od mize: »Malo si se zamudil!« »Pihalo je preveč in snega so cele gore!« pravi mirno Miha in sede na klop.

Večerja mu gre v slast, in ko potem izgine pod pernico, takoj zaspi. Usta so mu na smeh — gotovo ima lepe sanje.

In plačilo?

Do zjutraj mu je nekdo naslikal na okno šopek prekrasnih rož.